

Jægermesteren og hans Kone mødte begge to til Familjens Søndagsfrokost den næste Dag, og Fru Vilhelmine, hvem den datterlige Respekt for Faderen stadig sad i Blodet, naaede trods sin Optagethed akkurat dertil i rette Tid. Hendes Mand derimod, der havde været til en Seance hos Karsten From, lod med Forsæt vente paa sig næsten et Kvarter.

Han havde aldrig ladet sig imponere af sin Svigerfaders Millioner. Al gammel, nedkæmpet Patrierfølelse skød sig ubetvingelig op i den demokratiske Folketingsmand overfor denne æselsskrydende Kong Midas med den opsvulmede Brydernakke og de vældige Hænder. For ham var og blev han aldrig andet end en Pakhuskarl, der havde haft Held med sig.

Der var derfor ogsaa en Tid, da de ikke taalte at se hinanden. Naar det overhovedet var kommen til Forhandling mellem dem angaaende Storeholt og tilsidst ogsaa til fornyet personlig Omgang, skyldtes det udelukkende den uheldige Stilling, Jægermesteren om Sommeren under sine Valgforberedelser havde bragt sig i, da han saa sig nødsaget til at give Svigerfaderen Sikkerhed for et Laan i det samme Indbo, som han i Forvejen havde pantsat til en københavnsk Antikvitetshandler. Ikke længe efter kunde han mærke, at begge Laangiverne begyndte at fatte Mistanke, og for at undgaa Vrøvl, havde